

Trivelig på ball med

Bill

Rocking Rolling Stones var det ikke. Det skulle det heller ikke være. Dette var Bill Wyman's Rhythm Kings, ni godt voksne karer med dame som laget en trivelig kveld med swing, jive, blues og soul - med rockefot.

Av Halgrim Øistad
halgrim.oistad@gd.no
Mobil: 958 35 913

LILLEHAMMER: De som eventuelt kom til DølaJazzvorspielet i Kulturhuset Banken i går kveld for å høre bassist Bill Wyman & co. spille gamle Stones-låter, ble nok skuffet. Sture Øversveen, Stones-fan med egen scenekarriere, fikk ikke engang lov til å nevne navnet på Wymans gamle-band da han introduserte kveldens attraksjon.

Uansett ble det en trivelig kveld med et knippe ut-søkte musikere med en felles kjærlighet for blå og svart musikk fra '40-50-60-tallet. Det slo an tonen helt fra start med Ray Charles-klassikeren «I got a woman».

Til tross for Bill Wymans legendestatus, er hans Rhythm Kings et band uten noe ansikt, så å si. Wyman selv gjør stort sett som han gjorde i Stones: Står der og spiller sine ting, nesten ubevegelig, med et uutgrunnet uttrykk. Nesten som han tenker på at han skulle vært et annet sted.

Ellers rommer bandet egentlig flere frontfigurer. Georgie Fame fungerer som en slags hovedkonferansier, i tillegg til at han synger jazzete og swinger på sin Hammond B3. Andy Fairweather Low er like god vokalist med sin stemme høyere opp i registeret - og oppfinnsomt gitarspill.

Og så er det souldamen Beverley Skeete, spilloppmakeren Geraint Watkins på keyboard og akkordion, blåsere i særklasse i form av Nick Payn og Frank Mead,

trommis Graham Broad og ikke minst Terry Taylor på gitar og vokal.

Dessverre var ikke supergitarist Albert Lee å se så lenge GD var der i går kveld. Men det var special guest, soulsangeren Eddie Floyd. Da han kom på scenen, hadde bandet plutselig en frontmann.

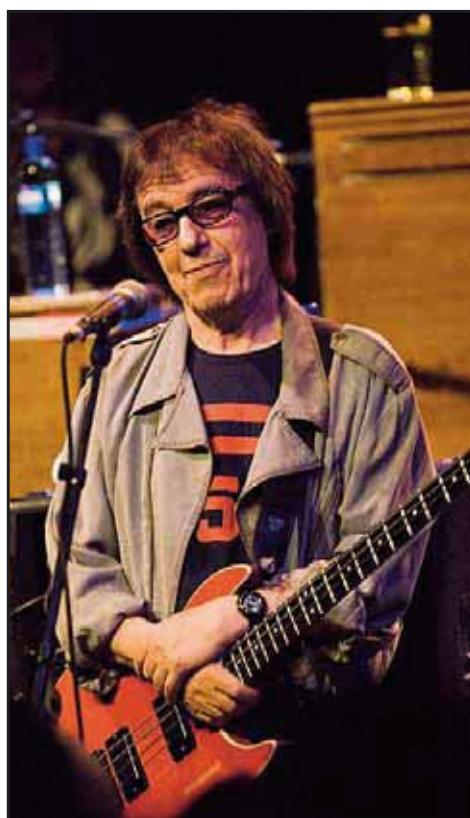
Klassikeren «Soul Man» med Eddie Floyd på vokal var åttende låt og den første som virkelig dro opp stemningen. Senere på kvelden kom også hans store hit «Knock on Wood».

Ellers ruslet konserten av gårde med god stemning både på scenen og i salen. En av dem som vokste ut-over i konserten var faktisk en av de - etter forholdene - mindre kjente, Terry Taylor. Hans versjon av T-Bone Walkers «That's better for me» var et av kveldens høydepunkt.

Selvsagt steg stemningen da rytmekongene kjørte av gårde med en småtøff versjon av «Route 66» som lå tett opp til Stones-utgaven fra gamle dager. Blåserne Payn og Mead satte en ekstra spiss på sakene. De var også de to som viste mest tegn til sceneshowing.

På «Route 66» viste Bill Wyman noe av sitt særegne basspill som har bidratt til å gi ham den statusen han har.

Forresten så var det Keith Richards, ikke Wyman, som råspilte bass på Stones-klassikeren «Sympathy for the Devil» den gang i 1968. Wyman var for anledningen degradert til maraccas. Men i går kveld sto han sentral som en på alle hele vegen.

- Jeg er Bill Wyman.

- Okay, vi spiller ingen Stones-låter. Egentlig

Terry Taylor var en av dem som sto mest fram i bandet.

Basslegenden Bill Wyman i stødig aksjon. (Alle foto: Erik Lindholm Hansen)

